

For så vidt angår udbygningen er det besluttet, at der søges etableret et net svarende til det i teleadministrationernes rapport af 1. november 1983 indeholdte i løbet af en periode på 6 år. Den endelige udformning af nettet vil dog naturligvis bero på bl.a. de endelige forhandlinger med kommunerne om planlægningen og på tilslutningstakten.

Senest efter tre år skal udbygningsrammen vurderes og om fornødent justeres under hensyntagen til, i hvilket omfang de forskellige forudsætninger, navnlig tilslutningstakten, er opfyldt.

Spørgsmål nr. 37:

»Er der i tilslutningspriserne regnet med vedligeholdelse af nettet, og hvor lang »levetid« forventes lyslederkabler at have?»

Svar:

De priser, som vil skulle betales for tilslutning til televirksomhedernes net, vil inkludere vedligeholdelse af nettet, men naturligvis ikke vedligeholdelse af fællesantenneanlægget bortset fra de tilfælde, hvor dette ejes af en televirksomhed. Levetiden for lyslederkabler skønnes at være ca. 30-50 år. I televirksomhedernes prisoplysninger i rapporten af 1. november 1983 er vedligeholdelse også inkluderet.

Spørgsmål nr. 38:

»Vil befolkningen med de TV-apparater, som den ejer i dag, være i stand til direkte at modtage de kanaler, der sendes gennem fællesantenneanlæg – eller som modtages via parabolantenner?»

Svar:

Den teknik og det antal TV-kanaler, der kan fremføres i et fællesantenneanlæg, er tilpasset de tilsluttede fjernsyn.

Der findes en del ældre fællesantenneanlæg og TV-modtagere, som kun kan anvende VHF og derfor kun vise 6 forskellige TV-programmer. I moderne fællesantenneanlæg, der både anvender VHF og UHF, kan der fremføres en snes TV-programmer. Tilsvarende kan moderne TV-modtagere umiddelbart vise det samme antal programmer. Et »gennemsnits« fjernsyn tilsluttet et moderne fællesantenneanlæg vil umiddelbart kunne skifte mellem 8 forudindstillede TV-kanaler. Disse 8

kanaler kan med lidt fingerfærdighed frit vælges mellem de TV-programmer, fællesantenneanlægget tilbyder.

Hvis et eller flere af de tilbudte TV-programmer sendes i kodet form, vil det være nødvendigt at sende TV-signalet gennem en dekoder, før det tilsluttes TV-apparatet.

Når de direkte sendende TV-satellitter (DBS) begynder at udsende TV-programmer i 1986, vil modtageudstyret (parabolantennen og den tilknyttede indendørs elektronik) være forsynet med en udgang, som umiddelbart vil kunne tilsluttes de gængse TV-apparater. Også her kan en dekoder være nødvendig, hvis programmet udsendes i kodet form.

Spørgsmål nr. 39:

»Der ønskes en dokumentation for, at det vil være lige så dyrt/billigt for den enkelte TV-seer at få adgang til udenlandsk TV via paraboler som at tilslutte sig hybridnettet.«

Svar:

Den sammenligning, som ligger til grund for spørgsmålet, er ikke relevant.

For det første må man gøre sig klart, at en væsentlig del af de programmer, som forudsættes leveret gennem hybridnettet, ikke kan modtages via parabolantenner. Det drejer sig om nabolandenes programmer.

Et andet afgørende spørgsmål er, hvor mange satellit-programmer der påtænkes fordelt i nettet, og om disse stammer fra kommunikationssatellitter eller fra rundspredende satellitter. Det har ingen mening at sammenligne hybridnetsudgiften med udgiften til en enkelt parabolantenne, som i de fleste tilfælde kun vil kunne modtage programmer fra en enkelt kommunikationssatellit.

Et tredje afgørende forhold er fællesantenneanlæggets størrelse og beliggenhed.

Men hertil kommer, at hybridnettet åbner en række muligheder, som ellers ikke ville være til stede for telekommunikation i almindelighed og mediemæssig udvikling.

Omfattende investeringer i paraboludstyr vil alene tjene det snævre formål at forsyne de pågældende seere med udenlandske TV-programmer.

Spørgsmål nr. 40:

»Vil taksterne for hybridnetstilslutning i P & T-områderne kunne fastsættes admini-